

**RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.**

**A R R E S T**

**nr. 98.829 van 12 september 2001  
in de zaak A. 109.789/XII-3273.**

In zake : Marie-Jeanne SENTÉ,  
die woonplaats kiest bij  
advocaat M. WENDRICKX,  
kantoor houdende te ANTWERPEN,  
Justitiestraat 24

tegen :

1. de raad van bestuur van Scholengroep 1 (Antigon),
2. het Gemeenschapsonderwijs,  
die woonplaats kiezen bij  
advocaten R. ROMBAUT en M. STOMMELS,  
kantoor houdende te ANTWERPEN,  
Justitiestraat 18, bus 25.

---

**DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIIe KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat Marie-Jeanne SENTÉ op 3 september 2001 heeft ingediend waarin bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing wordt gevorderd van de tenuitvoerlegging van :

- “1. De beslissing van de Raad van Bestuur van 23 augustus 2001 houdende de beëindiging van de waarnemende aanstelling als directeur van het CVO Hoboken en de verwijdering uit het directieambt van het CVO Hoboken -
2. De voorbereidende beslissingen :
  - 2.1. De beslissing van de Raad van Bestuur van 23 april 2001 houdende de aanvraag aan waarnemend administrateur-generaal van het Gemeenschapsonderwijs, dhr. Wellens, om een onderzoek in te stellen naar het functioneren van mevrouw Sente.
  - 2.2. De beslissing van 20 juni 2001 van de Algemeen Directeur, dhr. Thomas COPPENS, houdende de lancering van de procedure ‘verwijdering uit de ambt’ overeenkomstig art. 53b van het DRP;
3. De beslissing van de Algemeen Directeur, dhr. Coppens, tot tijdelijke aanstelling van dhr. De Pryck als waarnemend directeur van het CVO Hoboken”;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 4 september 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 11 september 2001, om 10.30 uur;

Gehoord het verslag van staatsraad G. VAN HAEGENDOREN;

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. WENDRICKX, die verschijnt voor verzoekster, en van advocaat M. STOMMELS, die verschijnt voor de verwerende partijen;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur D. MAREEN;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;

Overwegende dat verzoekster de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert van de beslissing waarbij de raad van bestuur van Scholengroep 1 haar aanstelling als waarnemend directeur van het Centrum voor Volwassenenonderwijs (CVO) Hoboken beëindigt en haar verwijdt uit het directieambt van het CVO Hoboken, van twee daaraan voorafgaande en door haar voorbereidend genoemde beslissingen en van een navolgende beslissing om een ander personeelslid tijdelijk in hetzelfde ambt aan te stellen;

Overwegende dat luidens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende, wat de eerste voorwaarde betreft, dat verzoekster aanvoert wat volgt :

“Verzoekster wenst de schorsing te bekomen van vermelde beslissingen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Gelet op het tijdstip van de hoorzitting (23.08.01);

Gelet op het ogenblik van de kennisgeving (27.08.01);

Gelet op het ogenblik dat verzoekster feitelijke kennis kreeg van het gegeven dat dhr. De Pryck werd aangesteld in het directieambt (30.08.01);

Gelet op de aanvang van het schooljaar (3.09.01);

Gelet op de juridische voorbereiding van het verzoekschrift;

is verzoekster van mening dat zij met de nodige spoed gehandeld heeft om Uw Raad bij aanvang van het schooljaar onderhavig verzoek voor te leggen.

De uiterst dringende noodzakelijkheid wordt gerechtvaardigd door het feit dat verzoekster zo spoedig mogelijk, zijnde begin september uitsluitel wenst te bekomen van Uw Raad aangaande haar rechtspositie zodat zij in haar persoonlijke situatie de nodige regelingen kan treffen om haar precaire huidige toestand op te vangen.

Bovendien heeft verzoekster vernomen dat de eerste schooldag qua organisatie chaotisch is verlopen zonder de minste zorg over het onthaal van de cursisten en begeleiding van de lesgevers”;

Overwegende dat de verwerende partij hiertegen het volgende aanvoert :

“In haar verzoekschrift duidt verzoekster onder haar titel ‘uiterst dringende noodzakelijkheid’ eerst aan dat zij naar haar mening met de nodige spoed gehandeld heeft om bij uw Raad het verzoekschrift neer te leggen.

Het feit dat de hoorzitting plaatsvond op 23 augustus 2001, de kennisgeving dateert van 27 augustus 2001 en het verzoekschrift van 3 september 2001, is op zichzelf geen bewijs van het bestaan van een uiterst dringende noodzakelijkheid.

Verzoekster stelt verder :

‘De uiterst dringende noodzakelijkheid wordt gerechtvaardigd door het feit dat verzoekster zo spoedig mogelijk, zijnde begin september, uitsluitel wenst te bekomen van uw Raad aangaande haar rechtspositie zodat zij in haar persoonlijke situatie de nodige regelingen kan treffen om haar precaire huidige toestand op te vangen’.

Men kan stellen dat eigenlijk elke procedure tot bedoeling heeft om aan de hand van het uit te spreken arrest de rechtstoestand van partijen te kennen. Verzoekster duidt echter niet de omstandigheden aan waarom het in dit specifiek dossier noodzakelijk is dat een uitspraak bij uiterst dringende noodzakelijkheid getroffen wordt.

De toepassing van een schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid verstoort het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad van State, de mogelijkheden tot onderzoek van de zaak zijn tot een strikt minimum beperkt en de uitoefening van de rechten van verdediging door verwerende partij wordt aanzienlijk in het gedrang gebracht.

De procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid is dus zeer uitzonderlijk en het uiterst dringend karakter van de zaak moet door verzoekster op een duidelijke en onomstootbare wijze worden aangetoond. Verzoeker dient dus aan de hand van precieze en concrete gegevens aan te tonen dat een gewone schorsingsprocedure, indien dan nog de schorsing zou worden uitgesproken, onherroepelijk te laat zou komen om het nadeel op te vangen.

Wanneer als ‘argument’ uiterst dringende noodzakelijkheid enkel gesteld wordt dat verzoekster zo snel mogelijk deze rechtspositie wenst te kennen, dan kan dit tot gevolg hebben dat elke procedure voor de Raad van State bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt gevoerd en heeft een gewone schorsingsprocedure geen zin.

Onder meer in het arrest nr. 75.555 d.d. 06.08.1998 heeft Uw Raad geoordeeld :

‘Overwegende dat de toepassing van de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad van State ernstig verstoort, de mogelijkheden tot onderzoek van de zaak tot een strikt minimum beperkt en de uitoefening van de rechten van de verdediging van de verwerende en eventueel tussenkomende partij aanzienlijk in het gedrang brengt; dat, gelet op wat voorafgaat, de

aanwending van die procedure zeer uitzonderlijk moet blijven, in die zin dat ze slechts mag worden aangewend in die enkele gevallen dat het uiterst dringende karakter van de zaak meteen voor iedereen zonder meer duidelijk is, ofwel door verzoeker op duidelijk en onomstootbare wijze wordt aangetoond; dat dit laatste impliceert dat verzoeker aan de hand van precieze en concrete gegevens aantoont dat de schorsing van de tenuitvoerlegging, indien zij pas na het afwikkelen van de gewone schorsingsprocedure zou worden uitgesproken, onherroepelijk te laat zou komen om het nadeel op te vangen; dat bijgevolg het gegeven dat het nadeel of het risico erop langer blijft voortbestaan wanneer de gewone schorsingsprocedure wordt gevolgd, op zich nog geen reden is om te besluiten dat de uiterst dringende noodzakelijkheid aanwezig is; dat daar anders over oordelen zou betekenen dat alle schorsingprocedures volgens de procedure van de uiterst dringende noodzakelijkheid zouden kunnen worden behandeld, wat uiteraard de negatie zelve van de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid en van het zeer uitzonderlijke karakter van de schorsingsprocedures bij uiterst dringende noodzakelijkheid zou betekenen;

Overwegende dat krachtens artikel 8, 6° van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State, het verzoekschrift waarbij de vordering wordt ingesteld, een uiteenzetting moet bevatten van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid verantwoorden; dat bij de beoordeling van de uiterst dringende noodzakelijkheid enkel rekening kan worden gehouden met die in het verzoekschrift vermelde feiten;'

Een vage verwijzing naar 'haar precaire huidige toestand' bewijst de uiterst dringende noodzakelijkheid niet.

Verzoekster stelt bovendien, zonder hiervan enig bewijs of enige aanduiding naar voor te brengen, dat de eerste schooldag qua organisatie chaotisch zou verlopen zijn.

[...]

Een eventueel nadeel dat derden zoals verzoekster stelt, de cursisten en de lesgevers, kunnen ondervinden van een beslissing, kan voor verzoekster geen motivering zijn van de uiterst dringende noodzakelijkheid.

Er is geen uiterst dringende noodzakelijkheid";

Overwegende dat de Raad van State de verwerende partij in al de hiervoor aangehaalde onderdelen van kritiek bijtreedt; dat verzoekster bijgevolg geen voldoende concrete feiten en gegevens aanbrengt die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, ingeval de vordering onderzocht wordt volgens de gewone procedureregeling inzake schorsing, onmiskenbaar te laat zou komen omdat het aangevoerde nadeel dat ernstig wordt genoemd, gerealiseerd zou zijn en niet meer, of alleszins heel moeilijk nog, hersteld zou kunnen worden, met name zo moeilijk als in het geval dat de tenuitvoerlegging niet wordt geschorst;

Overwegende dat verzoekster ter terechtzitting tevergeefs het vermeend uiterst dringend karakter van de vordering nog in verband poogt te brengen met het door haar ingeroepen financieel nadeel; dat immers, zelfs in de

veronderstelling dat verzoekster als gevolg van de bestreden beslissingen geheel zonder beroepsinkomsten zou komen, zij geen concrete gegevens aanbrengt die kunnen aantonen dat zij dergelijke situatie niet kan overbruggen gedurende de tijd die nodig is om een uitspraak te verkrijgen in het kader van een gewone schorsings-procedure;

Overwegende dat niet voldaan is aan een van de voorwaarden gesteld in artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die cumulatief vervuld moeten zijn wil een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden toegewezen,

### **B E S L U I T :**

#### **Artikel 1.**

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

#### **Artikel 2.**

De kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, bepaald op zeventuizend frank, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op twaalf september 2001, door :

|       |                     |                                   |
|-------|---------------------|-----------------------------------|
| de H. | G. VAN HAEGENDOREN, | wnd. kamervoorzitter, staatsraad, |
| Mevr. | S. DOMS,            | griffier.                         |

**De griffier,**

**De voorzitter,**

**S. DOMS.**

**G. VAN HAEGENDOREN.**